

A tékozló fiú 2: A tékozló (elveszett) fiú megtérése 2023. január 8.

„Ekkor magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanra, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.” Lukács 15:17-24.

Kedves Gyerekek!

Folytatnánk a Lukács evangélium 15. részéről szóló sorozatot. Itt van szó az elveszett juhról, drachmáról és az elveszett (tékozló) fiúról. Mint ahogy elmondtam korábban, a példázatok két csoportnak szólnak: a vámszedőknek és a bűnösöknek, illetve a farizeusoknak, akik jónak gondolják magukat.

Az előző alkalmakon szó volt az elveszett juhról, a drachmáról, és elkezdtünk foglalkozni a tékozló fiú példázatával.

Ennek a három legfontosabb szereplője: az atya, a fiatalabbik és az idősebbik fiú.

A példázatunk elején nagyon szűkszavúan olvashatjuk: **egy embernek két fia volt**, és a **fiatalabbik** az apja elé állt: Atyám add ki a rám eső részt. Ott volt az atyjának a házában, de ez nem volt elég neki. A példázat nem ír semmit arról, hogy miért döntött így, de gondolhatjuk: **megunta az atyai ház tiszta, csendes nyugalma**t, és másra vágyott. Biztos, hogy szeretet vette körül, és mindene megvolt, de nem volt hálás ezért. Az örökséget hamar eltékozolta, ahogy az ige mondja: „Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyszólván nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.” Ennél távolabb nem kerülhetett az atyai háztól: gazdagságból teljes kitaszítottságba került. Ebben a helyzetben van minden ember, aki még a bűnben van.

Ekkor hangzik el az egyik legfontosabb mondata az igének: „**Ekkor magába szállt...**”. Az elveszett fiú gondolkodása kezd megváltozni: **rádöbben arra, hogy milyen helyzetben van**. Elkezdett gondolkodni a helyzetén. „Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanra, mint béreseid közül egy.”

Egy megtérés előtti változást láthatunk itt, ami ma is igaz erre a folyamatra: **az ember elismeri, hogy vétkezett**, nem másokat hibáztat. Tudja azt, hogy nem méltó a kegyelemre, a bűnei miatt csak a halált érdemli. **A megtérés valójában “gondolkodásváltozást”, de „visszafordulást” is jelent**. Az ember, az Istentől távol vezető útján megfordul 180 fokot, abba az irányba, ami Istenhez vezet. Vagyis az ember visszatér, megtér Istenhez. Sokan vannak, kik elismerik, hogy nem jó az, amit tesznek. De ez még nem elég, ez még nem megtérés. Ameddig nem jövünk Istenhez, ameddig nincs tiszta szívből való bűn megvallás, majd elfordulás azoktól és nem kiáltunk Istenhez segítségért, addig nincsen megtérés. **”A ki elfedezi (takargatja) az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” Példabeszédek 28:13**

Így cselekedett az elveszett fiú is: nem csak megbánta a bűneit, hanem visszatért az Atyához. **Lemondott a szegény takargatásáról, beismerte a bűneit**. Tudta, hogy nem méltó arra, hogy az atya visszafogadja, hiszen vétkezett ellene. Mindent eltékozolt, nem maradt semmije, nem méltó arra, hogy fiúként bánjanak vele. Megelégedne azzal, hogy egy lesz a szolgák közül.

Itt láthatjuk Isten szeretetének az emberi értelemmel nem felfogható tulajdonságát: **„nem bűneink szerint bánik velünk”**. Hiszen a **fiú pont az ellenkezőjét kapta annak, amit megérdemelt**: *Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá, húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”*

Nagy változáson ment keresztül a tékozló fiú. Ezt a változást nagyon jól bemutatja egy vers, amit befejezésül idéznék Nektek:

1. Atyám, ne fond karod nyakamra,
lány ölelése fojtogat:
lehervadt régen orcám hamva,
tartsd vissza most a csókotat -
mert vétkeztem Te ellened,
nem vagyok többé gyermeked!

2. Koldus vagyok, rongyos ruhájú,
pazarló, léha, sőt vak is.
Nem illet engem, csak a vályú,
megelégedném azzal is.
Hagyd most a régít, fényeset -
leszek legkisebb béresed.

3. Kiadtad már a rám eső részt,
nem jár nekem több semmi más.
Hogy inséget láttam s törődést,
csak én, csak én vagyok hibás.
Eltékozoltam jussomat,
mindent, mit név és otthon ad.

4. Ujjamra mégis gyűrűt húzol?
Díszesre váltod rossz gúnyám?
Szíved szerelme most is unszol
sok bánatjárta év után?
Ó, szív, atyai szív, örök!
Eléd roskadva megtörök.

5. Nagyobb a szíved, mint a vétkem,
mint ennen keblemben a vád.
Kivet mindenki, szomjan-étlen,
Te vagy most egyetlen barát.
Magam utálok, más kerül.
Te szeretsz híven egyedül.

6. Atyám, ölelj hát, csókold orcám,
édes, akár bocsánatod.
Kit visszavártál, bűne harcán,
fiad meghalt s feltámadott.
Óh, hív a ház! - add a sarut:
Ki elveszett, ma hazajut.

Kedves Gyerekek! Egy megtérés történetét olvashattuk az igében. Ma is erre van mindannyiunknak szüksége: felismerni a bűnös, Istentől elszakított, reménytelen helyzetünket, és visszatérni az Atyához, ahogy ez a fiú is tette. Hálásak lehetünk az Úrnak, hogy van még erre lehetőség, és tart még a kegyelmi idő.

Ámen

Uherkovich Zoltán

2023. január 8.